

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků pro dům čp. 547, Pod kopečkem, Pardubice**, se sídlem Pod Kopečkem 547, Pardubice, zast. Mgr. Ing. Daliborem Jandurou, advokátem, se sídlem Dlouhá 103/17, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. KrÚ 32151/2020/130/OMSŘI/Be, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 8. 2021, č. j. 39 A 4/2021 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 24. 8. 2020, č. j. MmP 84799/2020, rozhodl o umístění stavby „I/2 Pardubice, jihovýchodní obchvat“.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce jako nepřipustné, neboť bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou. Žalovaný měl za to, že žalobce není účastníkem předmětného územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), neboť není vlastníkem sousedního pozemku se stavbou bytového domu, nýbrž vlastníky jsou jednotliví vlastníci bytových jednotek jako spoluvlastníci.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Ten v záhlaví uvedeném usnesením (dále jen „napadené usnesení“) žalobu odmítl jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného dne 14. 5. 2021 a sejmuto dne 31. 5. 2021. Žalobci bylo doručeno podle § 25 odst. 2 správního řádu patnáctým dnem po vyvěšení, tj. dne 30. 5. 2021. Lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 2 odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), přitom činila jeden měsíc od doručení napadeného rozhodnutí. Konec uvedené lhůty tedy připadl na 30. 6. 2021. Žalobce však žalobu u soudu podal teprve dne 22. 7. 2021, tedy opožděně.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se brání proti napadenému usnesení kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel předně namítá, že mu není známo, že by žalovaný řádným způsobem učinil poučovací opatření ze dne 14. 6. 2019, č. j. 63663/2019 a že tento správní akt zákonným způsobem účastníkům řízení doručil (na doručenkou). O tomto opatření přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že jím poučil účastníky řízení o tom, že se v daném případě jedná o stavbu dopravní infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 2 liniového zákona. Podle stěžovatele není prokázáno, že by toto opatření bylo v souladu se zákonem po stanovenou dobu vyvěšeno na úřední desce. Z kopie předmětného opatření obsaženého ve spise vyplývá, že stěžovateli, ač byl účastníkem řízení, nikdy adresně doručováno nebylo (není ani uveden v rozdělovníku). Tím došlo k porušení zásady rovného postavení účastníků územního řízení.

[6] Stěžovatel dále upozorňuje na Oznámení o zahájení územního řízení ze dne 27. 1. 2020, týkající se předmětné stavby, v němž o aplikaci liniového zákona není žádné zmínky. Taková informace není uvedena ani v zahájeních územního řízení v téže věci ze dnů 9. 1. 2019 a 18. 2. 2019. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že zcela mechanicky převzal pasáž napadeného rozhodnutí, jímž odůvodnil odmítnutí žaloby. Napadené usnesení však nemůže obstát, neboť řízení dle liniového zákona zákonným způsobem vedeno nikdy nebylo. Stěžovatel také namítá, že zkrácení lhůt podle liniového zákona je svou povahou a dopadem do práv účastníků řízení totožné, jako zkrácení lhůt v zákoně č. 544/2005 Sb., o výstavbě vzletové a přistávací dráhy 06R – 24L letiště Prahy Ruzyně, jenž shledal Ústavní soud protiústavním a zrušil jej nálezem ze dne 13. 7. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 24/08.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném usnesení. Své rozhodnutí považuje za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné a odkazuje na závěry v něm uvedené. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle ustálené judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Asz 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65), který také stěžovatel uplatňuje. Tento důvod je ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud se v takovém případě v řízení o kasační stížnosti zabývá výlučně tím, zda byly splněny zákonné předpoklady pro odmítnutí žaloby. Nemůže se však zabývat věcí samou, neboť to před ním nečinil ani krajský soud.

[11] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*

[12] Podle § 2 odst. 1 liniového zákona, *lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle § 1 se zkracují na polovinu. O žalobách rozhodne soud ve lhůtě 90 dnů. Ustanovení předchozí věty obdobně platí i pro řízení o opravných prostředcích proti rozhodnutí soudu o žalobě.*

[13] Podle § 25 odst. 2 správního řádu, *doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.*

[14] Stěžovatel namítá, že mu žalovaný řádně nedoručil oznámení ze dne 14. 6. 2019, č. j. 63663/2019, v němž měli být účastníci řízení poučeni o tom, že se v daném případě jedná o stavbu dopravní infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 2 liniového zákona.

[15] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že uvedené poučení bylo doručeno účastníkům řízení uvedeným v rozdělovníku, nikoli však stěžovateli. Z písemného vyhotovení tohoto poučení založeného ve správním spise není zřejmé, zda bylo vyvěšeno na úřední desce Magistrátu města Pardubic, neboť je na něm vyznačeno pouze datum jeho vypravení. Stěžovateli tedy lze přisvědčit potud, že mu adresně doručováno nebylo a není ani prokázáno, že by toto opatření obsahující poučení správní orgán prvního stupně v souladu se zákonem po stanovenou dobu vyvěsil na úřední desce. Stěžovateli je dále třeba přisvědčit i v tom, že ve veřejné vyhlášce Magistrátu města Pardubic – *Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání* ze dne 9. 1. 2019, ani v navazujících oznámeních o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu

jednání ze dne 27. 1. 2020 a ze dne 18. 2. 2019 není uvedeno, že se jedná o stavbu dle liniového zákona.

[16] V posuzované věci se však nejedná o přezkum zákonnosti postupu žalovaného, resp. Magistrátu města Pardubic v územním řízení, ale pouze o posouzení včasnosti žaloby (viz odst. [10]). Pro posouzení této otázky považuje Nejvyšší správní soud za rozhodující nikoli obsah výše uvedených písemností Magistrátu města Pardubic a postup při jejich doručování, ale skutečnost, že v napadeném rozhodnutí je jasně uvedeno, že se jedná o stavbu dopravní infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 2 liniového zákona (str. 4 napadeného rozhodnutí). Totéž je uvedeno rovněž na několika místech rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uvádí to též sám stěžovatel ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 8. 9. 2020. Stěžovatel tudíž byl v průběhu řízení před správními orgány prokazatelně informován o tom, že se v posuzované věci jedná o stavbu dle liniového zákona a této skutečnosti si musel být vědom i při podání žaloby. To platí tím spíše, že byl již při podání žaloby zastoupen advokátem, tj. profesionálem, který je osobou práva znalou. Vědomost stěžovatele o právním režimu předmětné stavby vyplývá i z toho, že žalobu podal v souladu s § 7 odst. 4 s. ř. s. u Krajského soudu v Ostravě, který je místně příslušný k řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým se umísťuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) liniového zákona. Ostatně skutečnost, že je napadené rozhodnutí rozhodnutím právě podle zmíněného ustanovení liniového zákona, uvedl sám stěžovatel již v žalobě. S ohledem na tyto skutečnosti tudíž nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněné stížnostní námitky o tom, že došlo k porušení zásady rovného postavení účastníků územního řízení a že napadené usnesení nemůže obstát, neboť podle liniového zákona vedeno nikdy nebylo.

[17] Přílehlavý není ani stěžovatelův poukaz na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 24/08. Liniový zákon se totiž podle jeho § 1 odst. 2 písm. a) a b) týká mimo jiné dopravní infrastruktury, tj. neurčitého počtu blíže neurčených a nekonkretizovaných staveb, nikoli konkrétní a zcela určité vymezené stavby, jako tomu bylo v případě zákona č. 544/2005 Sb., který Ústavní shledal protiústavním právě z důvodu neodůvodněné nerovnosti, a proto jej zrušil.

[18] S ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného dne 14. 5. 2021. Stěžovateli tak bylo podle § 25 odst. 2 správního řádu doručeno dne 30. 5. 2021 (i to ostatně stěžovatel v žalobě uvádí). Lhůta pro podání žaloby činila podle § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 2 odst. 1 liniového zákona jeden měsíc, tj. uplynula dne 30. 6. 2021. Ze záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu krajského soudu vyplývá, že žaloba byla u krajského soudu podána dne 22. 7. 2021, tj. opožděně. Krajský soud proto postupoval správně, pokud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost odmítl.

VI.

[19] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s.

pokračování

ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu